

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Marii Kempki

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2021 r.

sprawy **K. E. i B. N.**

oskarżonych z art. 291 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 7 maja 2021 r. sygn. akt II K 476/17

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. rozwiązuje orzeczenie o łącznej karze grzywny zawarte w pkt V wyroku i uchyla rozstrzygnięcia z tym związane;
2. uchyla rozstrzygnięcie o karze zawarte w pkt I wyroku;
3. w ramach czynów zarzuconych oskarżonym B. N. i K. E. w pkt II i III aktu oskarżenia, uznaje ich za winnych tego, że:
 - w okresie od 5 do 30 listopada 2016 r. w G. i B., w województwie (...) działając wspólnie i w porozumieniu przyjęli od nieustalonej osoby silnik wraz ze skrzynią biegów, pulpit kierowcy oraz moduły elektroniczne samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 12 649,64 zł pochodzące z kradzieży tego samochodu dokonanej w dniu 5 listopada 2016 r. w W. na szkodę J. P., wiedząc, że zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk;
 - w okresie od 20 sierpnia 2015 r. do 30 listopada 2016 r. w G. i B., w województwie (...) działając wspólnie i w porozumieniu przyjęli od nieustalonej osoby skrzynię biegów i moduły elektroniczne o łącznej wartości 5 570,17 zł z samochodu osobowego marki B. (...) o nr rej. (...) pochodzące z przestępstwa przywłaszczenia, zaistniałego w okresie od 20 sierpnia 2015 r. do 30 listopada 2016 r. na szkodę (...) S.A., wiedząc, że zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk;
4. w ramach czynu zarzuconego oskarżonemu B. N. w pkt IV aktu oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w okresie od 12 listopada 2016 r. do 30 listopada 2016 r. w B., w województwie (...) przyjął od nieustalonej osoby części samochodowe w postaci przedniego elementu bez nazwy i dwóch czujników o łącznej wartości 631 złotych z

samochodu osobowego marki H. (...) o nr rej. (...) pochodzące z kradzieży z włamaniem dokonanej w okresie od 12 do 13 listopada 2016 r. w W. na szkodę A. N. i R. N., wiedząc, że zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, tj. czynu z art. 291 § 1 kk;

5. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu B. N. w pkt V aktu oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w okresie od 13 maja 2016 r. do 30 listopada 2016 r. w B., w województwie (...) przyjął od nieustalonej osoby samochód osobowy marki H. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 złotych pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej w okresie od 13 do 14 maja 2016 r. w W. na szkodę R. i E. J., wiedząc, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk;

6. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu K. E. w pkt VII aktu oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w okresie od 14 listopada 2016 r. do 30 listopada 2016 r. w G., w województwie (...) przyjął od nieustalonej osoby samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 123.000 złotych pochodzący z kradzieży z włamaniem dokonanej w W. w okresie od 14 do 15 listopada 2016 r. na szkodę (...) S.A. Sp. komandytowa i (...), wiedząc, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, a następnie pojazd ten zdemontował i pociął, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk;

7. w ramach czynu zarzucanego K. E. w pkt VIII aktu oskarżenia, przypisanego mu w pkt IV ustala, że w okresie od 22 września 2015 r. do 30 listopada 2016 r. w G., w województwie (...) przyjął od nieustalonej osoby moduł elektroniczny samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) o wartości 146,76 złotych pochodzący z kradzieży z włamaniem zaistniałej w W. w okresie od 22 do 23 września 2015 r. na szkodę K. W., wiedząc, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, tj. wykroczenia z art. 122 kw i na podstawie art. 45 § 1 kw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw postępowanie umarza wobec przedawnienia karalności czynu;

8. przyjmując, że czyn przypisany obu oskarżonym w pkt I zaskarżonego wyroku oraz czyny przypisane im w pkt I, 3,4,5,6 niniejszego wyroku popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza oskarżonym za te czyny – B. N. karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, zaś K. E. karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

9. za czyn z pkt VI aktu oskarżenia, przypisany oskarżonemu B. N. w pkt III wyroku, wymierza mu na podstawie art. 306 kk karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

10. na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu B. N. karę łączną 1 roku 6 miesięcy pozbawienia wolności;

11. na podstawie art. 63 § 1kk na poczet wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności zalicza im okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, B. N. w okresie od dnia 30 listopada 2016 r. godz. 8.35 do dnia 23 grudnia 2016 r. godz. 16.00, zaś K. E. w okresie od 30 listopada 2016 r. godz. 8.35 do dnia 28 grudnia 2016 r. godz. 16.5;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 300 złotych opłaty za obie instancje oraz po 10 złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze, ustalając, że wydatki w części umarzającej postępowanie ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 660/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 7 maja 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 476/17;
1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p><u>Zarzuty oskarżyciela publicznego:</u></p> <p>1. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk polegająca na nieuwzględnieniu przy ferowaniu wyroku wobec oskarżonych wszystkich mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów ujawnionych na rozprawie, uwzględnienie wyłącznie dowodów przemawiających na korzyść oskarżonych i bezpodstawnym zdyskredytowaniu dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonych oraz na dowolną (a nie swobodną)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

ocenę poszczególnych dowodów, bez uwzględnienia zasad logiki i doświadczenia życiowego, co miało wpływ na treść wyroku i w konsekwencji doprowadziło do uznania, iż oskarżeni K. E. i B. N. w zakresie czynów z pkt II i III aktu oskarżenia oraz B. N. w zakresie czynów z pkt IV i V aktu oskarżenia i K. E. w zakresie czynów z pkt. VII i VIII aktu oskarżenia - przyjmując samochody pochodzące z czynów zabronionych nie mieli świadomości ich pochodzenia w sytuacji, gdy na podstawie towarzyszących im okoliczności powinni i mogli przypuszczać, że samochody te zostały uzyskane za pomocą czynów zabronionych i zakwalifikowanie tych czynów z art. 292 § 1 kk, podczas, gdy całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje na to, iż mieli oni świadomość pochodzenia tych samochodów i swoim zachowaniem zrealizowali znamiona umyślnego paserstwa określonego w art. 291 § 1 kk;

2. rażąca niewspółmierność kary orzeczonej K. E. i B. N. za przypisany im czyn z pkt I aktu oskarżenia z art. 291 § 1 kk oraz B. N. za czyn z pkt VI aktu oskarżenia poprzez niezasadne zastosowanie art. 37a kk i orzeczenie wobec nich kar grzywny, podczas, gdy okoliczności popełnienia przypisanych im czynów, stopień ich społecznej szkodliwości oraz cele prewencji szczególnej i prewencji ogólnej przemawiają za wymierzeniem za te czyny kar pozbawienia wolności;

3. obraza przepisów prawa materialnego - art. 91 § 1 kk poprzez przyjęcie, że każdy z oskarżonych przypisanych im czynów dopuścił się w warunkach dwóch ciągów przestępstw, podczas, gdy czyny te

	<p>dla każdego z nich stanowiły jeden ciąg przestępstw;</p> <p><u>Zarzut obrońcy oskarżonego:</u></p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który mógł mieć istotny wpływ na jego treść, a mianowicie co do wszystkich czynów zarzuconych oskarżonym, przyjęcie, że oskarżeni przyjmowali całe samochody pochodzące z kradzieży, a później dokonywali ich demontażu; w sytuacji gdy co do wszystkich czynów poza opisanym jako I w akcie oskarżenia, brak jest materiału dowodowego pozwalającego stwierdzić, że dochodziło do paserstwa całych samochodów, a nie poszczególnych części samochodowych ujawnionych w toku przeszukali;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Uprzedzając zasadniczą część niniejszych wywodów wskazać należy, iż pomimo, że wywiedzione przez skarżących zarzuty sformułowane zostały w przeciwnych kierunkach oraz oparte są na odmiennych przesłankach odwoławczych, to w istocie częstokroć ich treści jawiły się jako pokrewne. Stąd, dla zachowania przejrzystości i czytelności niniejszych wywodów oraz ich przystępnej w odbiorze formy, Sąd Okręgowy uznał za celowe, by omówić je w sposób łączny.</p> <p>Zarzuty wywiedzione przez każdego z apelujących okazały się częściowo zasadne. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia</p>		

doprowadziła Sąd Odwoławczy do przekonania, iż zaszła potrzeba wprowadzenia w jego treści szeregu zmian.

Należy zgodzić się z oskarżycielem publicznym, który przekonywał, iż pomimo, że Sąd pierwszej instancji skorzystał ze swoich uprawnień procesowych i dokonując zmiany zaproponowanej przez oskarżenie kwalifikacji prawnej czynów przedstawionych w pkt II, III, IV, V, VII i VIII a/o działał w granicach zaskarżenia, to jednocześnie uczynił to w sposób wadliwy. Wskutek błędnej oceny przeprowadzonych w toku postępowania dowodów i dowolnej interpretacji płynących z nich treści, organ procesowy I instancji błędnie przyjął, iż wskazywane zachowania oskarżonych wyczerpały znamiona paserstwa nieumyślnego, o którym stanowi art. 292 § 1 kk, w sytuacji, gdy rzeczywista konwencja zdarzeń z inkryminowanego okresu jednoznacznie odpowiadała działaniu obu sprawców w warunkach art. 191 § 1 kk oraz w przypadku czynu z pkt IV zaskarżonego wyroku – art. 122 § 1 kw.

Wprawdzie dokonując powyższej korekty w stosownej części tabelarycznego uzasadnienia wyroku Sąd Rejonowy dość obszernie wskazał jakimi pobudkami się kierował, jednakże Sąd Odwoławczy przekonań zaprezentowanych w tym zakresie nie podzielił. Rację ma bowiem skarżący, konsekwentnie przekonujący, iż nie można zgodzić się z oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd w zakresie czynów opisanych w pkt. II, III, IV, V, VII i VIII aktu oskarżenia i wskutek tej wnioskować, iż

materiał dowodowy zgromadzony w toku niniejszego postępowania nie dostarczył podstaw, ażeby przyjąć umyślność działania sprawców. Wręcz przeciwnie – okoliczności niniejszej sprawy jasno wskazują, iż ci mieli świadomość, że przyjmowane przez nich mienie uzyskane zostało za pomocą czynu zabronionego. Rzeczywiście uznać należy, iż tak dokonana ocena materiału dowodowego nie tylko jest sprzeczna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, ale jednocześnie mija się z logicznym rozumowaniem. Trafnie też autor apelacji zwrócił uwagę na pewną niekonsekwencję Sądu merytorycznego, który z niewyjaśnionych względów przyjął, iż oskarżeni posiadali tę świadomość co do jednego z pojazdów – samochodu marki B., a do pozostałych już nie – choć tło sytuacyjne zdarzeń jednoznacznie wskazuje, iż pozyskali je lub części pochodzące z nich (o czym szerzej w akapitach poniżej) w analogicznych okolicznościach. Tok dedukcji Sądu pierwszej instancji pozostaje o wiele bardziej nieuzasadniony, gdy weźmie się pod uwagę fakt, iż ten słusznie nie zawierzył wyjaśnieniom oskarżonych przyjmując, iż stanowiły one wyłącznie realizację przyjętej linii obrony. Stąd twierdzenia, iż ujawnione części nabyli oni za pośrednictwem portali sprzedażowych bądź zakupili na giełdzie słusznie odrzucono. Rzecz jasna, żaden z oskarżonych nie wskazał podmiotu, od którego w rzeczywistości nabył skradzione przedmioty, jednakże fakt ten absolutnie nie wykluczał możliwości przypisania im sprawstwa czynu z art. 291 § 1 kk. Co więcej – niejako odgórne wyeliminowanie, iż ich działanie cechowała świadomość i to tylko na podstawie ich

własnych depozycji, które notabene w całości uznano za nieszczerą, jawi się jako niezrozumiałe i irracjonalne. Podobnie jak stawianie przez organ procesowy wymogu, ażeby w toku postępowania musiały ujawnić się podmioty podważające to przekonanie i poczytywanie ich braku tak skrajnie i nieobiektywnie na korzyść K. E. oraz B. N.. Podobnie zresztą jak uzależnienie ustaleń w tym zakresie od udokumentowania kwoty za jaką nabyli oni rzeczony pojazd oraz ich części. Wszak, na próżno oczekiwać od nieprzyznających się do winy sprawców, ażeby przedłożyli jakiegokolwiek zaświadczenia wskazujące na konkretne sumy pieniędzy jakie uiścili za traktowane ruchomości. Zwłaszcza, gdy weźmie się pod uwagę szeroko pojęty kontekst sytuacyjny zdarzeń z czasookresu przyjętego w zarzucie, który stanowi książkowy wręcz przykład paserstwa umyślnego, którego sprawcy działali z pełną świadomością pochodzenia mienia stanowiącego jego przedmiot i jedynie na potrzeby toczącego się przeciwko nim postępowania przekonywali, jakoby miało być inaczej. Poza tym, charakter przedsięwziętych przez nich działań również był typowy dla tego typu czynów zabronionych. W tym miejscu wyraźnie podkreślić należy, iż dla takich ustaleń determinującego znaczenia nie mogły mieć deklaracje podsądnych, którzy niewątpliwie byli zainteresowani jak najkorzystniejszym z własnego punktu widzenia rozstrzygnięciem sprawy i w tym celu przekłamywali rzeczywistość. W tej sytuacji nie sposób przyjąć, ażeby na kanwie przedmiotowej sprawy wystąpiły wątpliwości o jakich stanowi art. 5 § 2 kpk, które organ ferujący

dane rozstrzygnięcie winien był poczytywać na korzyść oskarżonych. W rzeczywistości, Sąd Rejonowy dokonał nadinterpretacji rzeczony regulacji, w ten sposób pośrednio forując sprawców, którzy zostali skazani z przepisu przewidującego łagodniejszą odpowiedzialność karną. W zaistniałej sytuacji procesowej Sąd Okręgowy został zobligowany, by w granicach zaproponowanej przez oskarżyciela publicznego kwalifikacji prawnej zmienić zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że przyjąć, iż czyny opisane w pkt II, III, IV, V i VII aktu oskarżenia stanowiły paserstwo umyślne w rozumieniu art. 291 § 1 kk oraz w przypadku czynu przypisanego K. E. w pkt IV zaskarżonego wyroku – wykroczenie z art. 122 § 1 kw. Przyczyny różnicujące ten ostatni czyn od pozostałych Sąd Odwoławczy omówi w akapitach poniżej.

Pomimo opisanej powyżej prawidłowości dedukcji oskarżyciela publicznego, ten w zakresie ustaleń faktycznych nie ustrzegł się też swego rodzaju błędów, które następnie powielił Sąd Rejonowy, przyjmując iż w przypadku każdego z czynów wypełniających znamiona przestępstwa paserstwa ich przedmiotem były całe pojazdy mechaniczne. W rzeczywistości rację częściowo miał obrońca oskarżonych, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dostarczył podstaw, ażeby przypisać im sprawstwo paserstwa całych aut, zaś jedynie ujawnionych ich poszczególnych części (przynajmniej w przypadku niektórych z nich), co niewątpliwie miało również zasadniczy wpływ na ustaloną wartość tegoż mienia. W tym zakresie słusznie skarżący powołał się na wnioski płynące z opinii

biegłego inż. W. W., który wskazał, iż wartości części ujawnionych w toku przeszukań stanowiły ułamkową część wartości skradzionych samochodów. Biorąc zaś pod uwagę ustną opinię uzupełniającą tego biegłego, części te, jak części samochodu skradzionego, przedstawiają wartości kilkukrotnie mniejsze. W świetle powyższego niewątpliwie brak było możliwości konkludowania jedynie na podstawie posiadania przez oskarżonych niektórych z wielu tysięcy poszczególnych części danych aut, iż ci od dotychczas nieustalonej osoby przyjęli pojazdy pochodzące z kradzieży z włamaniem w całości. Słusznym nadto pozostaje argument apelującego obrońcy, iż brak jest odpowiedniej koincydencji czasowej, czy innych okoliczności, które można byłoby uznać ponad wszelką wątpliwość za łączące się w nierozzerwalny łańcuch poszlak wskazujący na pierwotne dysponowanie przez oskarżonych całymi skradzionymi samochodami. Za przyjęciem powyższego nie mógł nadto przemówić fakt, że obydwaj oskarżeni zostali zatrzymani w sytuacji demontażu samochodu marki B.. Okoliczność ta pozostawała w istocie bez znaczenia dla możliwości uznania winy podsądnych w zakresie części pochodzących z pozostałych pojazdów. W tym przypadku uznać zatem należało, że na gruncie niniejszej sprawy w omawianym zakresie wyłoniły się dość poważne wątpliwości, które rozstrzygnąć należało na korzyść podsądnych. W świetle tak niejednoznacznego i niepełnego materiału dowodowego wnioskowanie, iż dopuścili się oni paserstwa całych aut nie

znalazło bowiem potwierdzenia w zgromadzonych dowodach.

Poza wspomnianym już pojazdem marki B. oraz pojazdem H. (...), który ujawniony został w całości, wyjątek stanowił samochód marki S. (...), który Sąd Okręgowy potraktował odmiennie w stosunku do pozostałych opisanych w akapicie powyżej uznając, iż ten w całości stanowił przedmiot przestępstwa przypisanego oskarżonemu K. E., pomimo iż w trakcie zatrzymania był on już poddany demontażowi. Takie a nie inne ustalenia faktyczne Instancji Odwoławczej w tym zakresie wynikają z faktu, iż ilość ujawnionych części tegoż auta była na tyle znamienna, iż kierując się zasadami racjonalnego, logicznego rozumowania nie sposób przyjąć, iż sprawca nie znajdował się uprzednio w posiadaniu całego tego pojazdu. Fakt, iż ujawnione części stanowiły niemalże całość ruchomości potwierdza dołączona do akt sprawy niezwykle wymowna dokumentacja fotograficzna, która doskonale obrazuje opisywane zjawisko. Wobec powyższego, po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu drugiej instancji, iż przed dokonaniem rozczłonkowania wzmiankowanego samochodu sprawca nabył go z nielegalnego źródła w całości.

W świetle powyższego należało przyjąć, iż wartość przedmiotów przestępstw zarzucanych oskarżonemu w pkt II, III, IV i VIII aktu oskarżenia była odmienna niż ustalił to Sąd Rejonowy, bowiem odpowiadała wartości poszczególnych ujawnionych części, nie zaś całych pojazdów. Dlatego również w tym zakresie należało wprowadzić korekty w treści

zaskarżonego orzeczenia i dokonać stosownych zmian w opisach czynów przypisanych K. E. oraz B. N..

Tutaj, wskazać należy iż dokonanie wyżej opisanej zmiany w zakresie czynu przypisanego K. E. w pkt IV zaskarżonego orzeczenia w konsekwencji doprowadziło także do istotnej korekty przyjętej kwalifikacji prawnej. Ustalona wartość okazała się bowiem zbyt niska, aby sprawca owego czynu mógł ponieść odpowiedzialność karną za przestępstwo paserstwa, które skodyfikowane zostało w części szczególnej kodeksu karnego. Stąd, wobec faktu, iż wartość uzyskanych części była równa kwocie 146,76 złotych należało przyjąć, iż podsądny w istocie dopuścił się popełnienia wykroczenia z art. 122 § 1 kw. Z kolei, mając na uwadze treść przepisu z art. 45 § 1 kw stwierdzić winno się, iż nastąpiło przedawnienie karalności tego czynu, co implikowało potrzebę umorzenia postępowania karnego w tym zakresie.

Przechodząc do dalszej kategorii uchybień Sądu Rejonowego ponownie należy przyznać rację skarżącemu oskarżycielowi publicznemu, który podniósł iż zaskarżony wyrok zapadł z obrazą art. 91 § 1 kk. W tym względzie Sąd Odwoławczy w pełni podziela zaprezentowaną na łamach wywiedzionej apelacji tezę orzecniczą, w świetle której ciąg przestępstw jest instytucją prawa karnego materialnego, co oznacza, że jej stosowanie jest obowiązkiem Sądu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 1999 roku, I KZP 24/99). Przez powyższe rozumieć zatem należy, iż przyjęcie lub odrzucenie możliwości zastosowania konstrukcji o jakiej

stanowi art. 91 § 1 uzależnione jest wyłącznie od spełnienia obiektywnych przesłanek określonych w tym przepisie. Nie daje zatem organowi procesowemu w tym względzie swoistej elastyczności i decyzyjności. W środowisku prawniczym przyjmuje się nawet, że niezastosowanie instytucji ciągu przestępstw do kilku przestępstw popełnionych przez jednego sprawcę w warunkach określonych w art. 91 § 1 lub też nieobjęcie ciągiem niektórych przestępstw z przyczyn procesowych lub z powodu trudności technicznych nie jest dopuszczalne (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 1 kwietnia 1992 roku, wydane w sprawie o sygn. akt II AKz 108/92).

Tymczasem, Sąd pierwszej instancji z nieznanymi przyczynami niezasadnie podzielił czyny przypisane oskarżonemu na dwa odrębne ciągi przestępstw, w sytuacji, gdy czyny te winny być z kwalifikowane jako jeden taki ciąg. Z tego względu, Sąd Okręgowy podjął kolejną ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia i przyjmując, iż czyn przypisany obu oskarżonym w pkt I zaskarżonego wyroku oraz czyny przypisane im w pkt I, 3, 4, 5 i 6 niniejszego wyroku popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw wymierzył za nie B. N. karę 1 roku i 4 miesięcy pobawienia wolności, zaś K. E. karę – 1 roku i 8 miesięcy pobawienia wolności.

Sąd Okręgowy uznał również za zasadne wymierzenie oskarżonemu B. N. za czyn z pkt VI aktu oskarżenia kary 6 miesięcy pobawienia wolności.

W tym miejscu jasno zasygnalizować należy, iż kary

orzeczone wobec obu oskarżonych w toku pierwszoinstancyjnego postępowania niewątpliwie nosiły cechy rażącej niewspółmierności. Szczególnie niezrozumiałe pozostaje, zwłaszcza gdy weźmie się pod uwagę całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, zastosowanie przez Sąd Rejonowy regulacji płynącej z treści art. 37a kk. Wprawdzie, każdorazowo Sąd wymierzając karę winien mieć na względzie wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary, a zatem również te o charakterze szczególnym, do których zaliczana jest ta określana mianem prymatu kar wolnościowych, bowiem istotnie omawiany przepis stanowi, iż w sytuacji, gdy ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, Sąd może zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4, jednakże analizując tę materię nie należy tracić z pola widzenia, iż rzeczona instytucja ma charakter wyjątkowy, a jej istotę stanowi pozbawione wątpliwości uznanie, że w danej sprawie kary o charakterze nieizolacyjnym stanowią wystarczającą dolegliwość dla sprawców, których nie trzeba – i to choćby warunkowo - izolować od społeczeństwa. A contrario, przez powyższe rozumieć należy, iż w sytuacji, gdy kara grzywny lub kara ograniczenia wolności z jakichś względów nie spełniłaby zapobiegawczych i wychowawczych celów kary, Sąd mając na uwadze wszystkie okoliczności wymienione w art. 53 kk winien wymierzyć sprawcy karę pozbawienia wolności.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy uznać należy, że wina oskarżonych oraz społeczna szkodliwość przypisanych

im czynów były na tyle znaczne, iż zaistniała konieczność wymierzenia każdemu z nich kary pozbawienia wolności. Analizując tę problematykę nie należy ignorować, iż popełnienie przez oskarżonych czynu zabronionego nie miało charakteru incydentalnego. Zarówno bowiem K. E. jak i B. N. wielokrotnie łamali porządek prawny, czego dowodzi chociażby fakt, iż zaskarżony wyrok nie dotyczy jednego zdarzenia, lecz ciągu przestępstw, przy czym nie należy też pomijać, iż każdorazowo działali oni nie tylko z zamiarem bezpośrednim, lecz nawet z pewnego rodzaju premedytacją. Co więcej – K. E. uprzednio również wchodził już w konflikt z prawem – co niewątpliwie musiało znaleźć odbicie w rodzaju i wymiarze kary orzeczonej na gruncie przedmiotowej sprawy. Trudno bowiem uznać, aby proces resocjalizacyjny związany z orzeczonymi względem oskarżonego uprzednio karami nieizolacyjnymi był zakończony i skuteczny. Innymi słowy, kary wolnościowe orzeczone w odrębnych postępowaniach nie przyniosły oczekiwanych rezultatów i nie podziały na oskarżonego na tyle, by ustrzec go przed kolejnym wejściem w konflikt z prawem, stąd trudno podejrzewać, jakoby tym razem mogły okazać się wystarczające by spełnić swe ustawowe cele. Faktu tego dowodzi również postawa obydwu oskarżonych, którzy pozostali bezkrytyczni wobec prezentowanych przez siebie postaw. Wobec tego, tok dedukcji Sądu Rejonowego, który wymierzył tak zdemoralizowanym sprawcom przestępstw przeciwko mieniu o tak znacznym stopniu społecznej szkodliwości kary grzywny pozostaje nieuzasadniony i już na tzw. pierwszy rzut oka

budzi swoiste kontrowersje. W istocie bowiem, jak już wspomniano powyżej, rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w tym zakresie stanowiło przejaw stanu rażącej łagodności sankcji karnej, a co za tym idzie nie stanowiłoby dla oskarżonych realnej dolegliwości, a w zamian umocniłoby jedynie przekonanie, iż w zasadzie nadal pozostali bezkarni, gdyż dla rozstrzygnięcia w zakresie kary bez znaczenia pozostaje chociażby ich dotychczasowa nieodpowiednia postawa czy wieloczynowość przestępstwa popełnionego na szkodę wielu podmiotów.

Naturalną konsekwencją wprowadzonych zmian była potrzeba rozwiązania orzeczenia o karze łącznej grzywny zawartego w pkt V zaskarżonego wyroku i uchylenie rozstrzygnięć z nią związanych.

Z kolei wobec faktu, że obie zasądzone wobec oskarżonego B. N. kary pozbawienia wolności podlegały łączeniu należało ukształtować karę łączną w tym zakresie. Na tym etapie rozważań, celem przypomnienia wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 86 kk, Sąd winien wymierzyć karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; przy czym kara łączna grzywny określona w art. 71 § 1 kk nie może przekraczać 270 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz nie może przekraczać 135 stawek dziennych - jeżeli jest ona związana z zawieszeniem wykonania kary

ograniczenia wolności. Rozpatrując tę materię nie należy przy tym tracić z pola widzenia, iż indywidualizacja kary łącznej w każdym konkretnym przypadku należy do Sądu, który poza stosowaniem ogólnych dyrektyw i zasad wymiaru kary, uwzględnieniem oceny całokształtu czynów przestępnych i podmiotowo-przedmiotowych relacji między nimi, bierze nadto pod uwagę wzgląd na prewencyjne cele karania zarówno w indywidualnym, jak i społecznym aspekcie.

W realiach niniejszej sprawy kara łączna winna stanowić wynik połączenia 2 kar jednostkowych pozbawienia wolności, a jej granice, przy uwzględnieniu treści przywołanego w akapicie powyżej art. 86 § 1 kk, oscylować pomiędzy karą 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności a karą 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Ferując rozstrzygnięcie w omawianym zakresie, Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż w realiach niniejszej sprawy odpowiednią sankcją karną, która spełni swe cele w zakresie społecznego, jak i indywidualnego oddziaływania będzie kara łączna w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tak sformułowana konkluzja jest rezultatem właściwie uwzględnionych okoliczności wynikających z kodeksowych dyrektyw wymiaru kary łącznej, a wyrażonych w art. 85a kk. Analiza wszystkich tych czynników nie pozostawiła wątpliwości, iż wobec podsądnego nie dały one podstaw ani do wzięcia pod uwagę najbardziej rygorystycznego modelu łączenia kar, tj. zasady kumulacji, ani też najbardziej korzystnego dla oskarżonego systemu absorpcji,

<p>przemawiając za zastosowaniem – metody asperacji.</p> <p>Finalnie, na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar należało zaliczyć okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie – B. N. w okresie od dnia 30 listopada 2016 r. godz. 8.35 do dnia 23 grudnia 2016 r. godz. 16.00, zaś K. E. w okresie od 30 listopada 2016 r. godz. 8.35 do dnia 28 grudnia 2016 r. godz. 16.5.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p><u>Wniosek oskarżyciela publicznego</u> o zmianę przedmiotowego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> • uznanie oskarżonego K. E. za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt I, II, III, VII i VIII aktu oskarżenia z art. 291 § 1 kk popełnionych w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i wymierzenie mu na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk kary trzech lat pozbawienia wolności; • uznanie oskarżonego B. M. za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów opisanych w pkt I, II, III, IV i V aktu oskarżenia z art. 291 § 1 kk popełnionych w ciągu przestępstw z art. 291 § 1 kk i wymierzenie mu na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk kary dwóch lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; • wymierzenie oskarżonemu B. N. za czyn z art. 306 kk kary ośmiu miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzenie mu na podstawie art. 91 § 2 kk 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

łącnej kary 3 lat pozbawienia wolności;

Wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę opisów czynów II, III, IV, VII i VIII aktu oskarżenia, a także z pkt II, III i IV wyroku poprzez wyeliminowanie z tych opisów poszczególnych samochodów osobowych i zastąpienie ich wskazaniem poszczególnych części samochodowych, tj:

- pkt II a/o M. (...): silnik wraz ze skrzynią biegów, pulpit kierowcy oraz moduły elektroniczne o łącznej wartości 12.649,64 zł.;

- pkt III a/o B. (...): skrzynia biegów i moduły elektroniczne o łącznej wartości 5.570,17 zł.;

- pkt IV a/o H. (...): przedni element bez nazwy i dwa czujniki o łącznej wartości 631,00 zł.;

- pkt VII a/o S. (...): części karoserii oraz inne w łącznej liczbie 75 części samochodowych o łącznej wartości 30.929,49 zł.

- pkt VIH a/o B. (...): moduł elektroniczny o wartości 146,76 zł.;

A nadto: o rozwiązanie orzeczenia o karze łącznej, wymierzenie kar za poszczególne przestępstwa przy uwzględnieniu wnioskowanych zmian i orzeczenie o karze łącznej na nowo;

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec częściowej zasadności zarzutów podniesionych przez skarżących należało wprowadzić pewne zmiany w treść zaskarżonego orzeczenia. Niemniej jednak, żadne

z wniosków apelacyjnych nie
zasłużyły na uwzględnienie w
całości.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 7 maja 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 476/17;	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Okręgowy nie dopatrył się przesłanek przemawiających za podjęciem szerszej ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia. Z tego względu, to w pozostałym zakresie należało utrzymać w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 7 maja 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 476/17;	
Zwięźle o powodach zmiany	

<p>Kontrola instancyjna doprowadziła Sąd Odwoławczy do przekonania, iż zaistniała konieczność podjęcia ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia i wprowadzenia zmian opisanych w części dyspozytywnej drugoinstancyjnego wyroku.</p>	
--	--

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k. -----</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>4.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 454 § 1 k.p.k. -----</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 kpk, uznając iż w sprawie nie zachodzą przesłanki przemawiające za zwolnieniem oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania. Wydatki w części dotyczącej umorzenia postępowania karnego ponosi Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1.	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny;	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 7 maja 2021 roku, wydany w sprawie o	

	sygn. akt II K 476/17 – w całości;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów		

	<i>postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia

ustalenie, którego dotyczy apelacja	7 maja 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 476/17 – w całości;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana